

Arrest

nr. 254 449 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 mei 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 8 december 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2019 werd ingediend en op data van 18.07.2019, 25.10.2019, 21.11.2019, 29.11.2019, 18.05.2020 en 16.09.2020 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 18.08.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.10.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 24.09.2014 tot 28.10.2014, in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake haar aanvraag 9ter.

De duur van de asielprocedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar vrijheid en haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar vrijheid en haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor verstoting en discriminatie omwille van haar toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op de toestand waarin zij zich bevond in haar land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te verduidelijken of te concretiseren. Gezien de asielprocedure van betrokkene negatief afgesloten werd, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden loopt in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Armenië, bestaande uit haar moeder, haar broers en haar zus. Betrokkene heeft ook nog drie meerderjarige kinderen, volgens haar verklaringen zouden zij echter in Rusland verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt en vijf foto's. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een nefaste invloed zou hebben op haar sociale en psychologische ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke opvatting van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Armenië geen toekomst meer zou hebben, dat zij er geen feitelijk woon-of verblijfplaats zou hebben en dat er geen systeem voorhanden zou zijn om verzoeker op te vangen na haar jarenlange afwezigheid. Zij wijst erop dat zij geen bindingen meer heeft met Armenië en er nergens terecht zou kunnen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen

verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 48 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar zij meer dan vier vijfde van haar leven doorbracht. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoeker op te vangen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zou hebben in het land van herkomst. Echter, betrokkene toont niet aan dat zij niet terug in regel kan stellen met de administratieve gebruikelijkheden in haar land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat zij geen officiële inschrijving meer kan bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een trauma zou betekenen omdat zij ernstige psychische problemen heeft waarvoor zij in behandeling is bij een psycholoog. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medische attest dd. 15.07.2019 van dr. R., twee raadplegingsverslagen neurologie dd. 06.08.2018 en 21.02.2017 en een raadplegingsverslag fysieke geneeskunde dd. 23.06.2016. Betrokkene legt dus geen enkel attest voor waaruit blijkt dat zij in behandeling is bij een psycholoog voor ernstige psychische problemen. Verder stellen we vast dat de voorgelegde stukken niet actueel zijn en dat betrokkene er de actualiteitswaarde niet van aantoot. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds acht aanvragen op basis van artikel 9ter indiende die allen negatief werden afgesloten. Tenslotte merken we nog op dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen daar nergens wordt aangehaald dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet aangehaald worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoeker haar aanvraag zou kunnen richten. Verzoeker dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven temeer daar uit haar asiilverklaringen blijkt dat haar drie meerderjarige kinderen in Rusland verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, Rvv, arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkene verwijst naar de uitspraken van dhr. Theo Francken. Echter, we merken op dat dhr. Theo Francken niet langer de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie is waardoor betrokkene zich dus niet nuttig meer kan beroepen op zijn uitspraken. Bovendien kon de verzoekende partij aan de

verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken geen rechtmatige verwachting ontlenu dat zij geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in haar specifieke situatie buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Zij kan niet dienstig iets anders voorhouden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene haalt aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wenst te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar vergevorderde integratie een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar lange verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met het gerecht en over een blanco strafregister zou beschikken en dat zij dus geen gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat zij zou kunnen terugblikken op jarenlang legaal verblijf, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zou hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zou hebben om zich aan de Belgische waarden en normen aan te passen, dat zij nu behoorlijk Nederlands zou spreken, dat zij vanaf haar aankomst ten zeerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie in de Belgische samenleving waarbij zij zich geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat haar integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij op heden zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij kan en wil

voorzien in haar eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd die haar wil steunen en helpen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische zeden, taal en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onwrikbaar zou vaststaan dat zij sociale banden met België zou hebben, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij, dat zij vier werkbeloftes voorlegt evenals een verklaring van haar huisbaas, acht getuigenverklaringen, vijf foto's en een arbeidsovereenkomst dd. 10.09.2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

1.2. Op 8 december 2020 werd ten aanzien van verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)
Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

"- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM;

- Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;

- schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;

2.1.1. Theoretische uiteenzetting

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang

van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 08/12/2020 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

2.1.2. Buitengewone omstandigheden - bijzonder moeilijk om terug te keren – toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

- Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 3 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster aan diverse ernstige medische aandoeningen lijdt.

Deze medische elementen werden als buitengewone omstandigheid opgeroepen in het kader van de aanvraag ab initio. Verzoekster heeft haar aanvraag ab initio diverse keren geactualiseerd.

Verwerende partij stelt echter dat uit het voorgelegde medisch attest(en) niet zou blijken dat verzoekster onmogelijk zou kunnen reizen en dat zij hiervoor medische regularisatieprocedures heeft ingeleid dewelke ten gronde werden behandeld.

Verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekster nieuwe medische elementen naar voren brengt in het kader van de bestreden aanvraag, dewelke afzonderlijk dienden te worden onderzocht en gemotiveerd in het kader van de behandeling van de bestreden aanvraag.

Mintens had verwerende partij - gelet op het medische voorgeschiedenis van verzoekster - inlichtingen en bescheiden omtrent haar medische actuele toestand kunnen verzoeken vooraleer het treffen van de bestreden beslissing.

- Verzoekster wenst te accentueren dat zij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en momenteel enkel naar het buitenland kan reizen om een essentiële reden. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat reizen naar Armenië om aldaar een procedure ex art. 9bis vrw. te activeren een essentiële reis impliceert <https://www.info-coronavirus.be/nl/reizen> (externe link).

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens ab initio opgenomen in het verzoekschrift.

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekster haar tijdelijke medische behandelingen en opvolgingen beschikbaar zouden zijn voor verzoekster in Rusland, aangezien verzoekster zich naar Rusland dient te wenden om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen, daar in Armenië geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen. Het loutere feit dat verzoekster tijdens haar asielpcedure verklaard zou hebben dat haar kinderen in Rusland verblijven doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster haar asielpcedure werd als ongeloofwaardig bestempeld en derhalve afgewezen.

Verwerende partij kan niet te pas en te onpas selectief verwijzen naar een asielpcedure en zulks enkel wanneer het haar goed uitkomt.

Verzoekster heeft geen geboorteakten van haar kinderen voorgelegd; evenmin werden er Russische identiteitskaarten en/of passpoorten voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster kinderen heeft, laat staan dat zij op heden nog in Rusland zouden vertoeven.

Immers is Rusland het grootste land ter wereld. Er is geen enkele indicatie dat de kinderen van verzoekster in Moskou zouden verblijven. Het is ook uiteraard niet uitgesloten dat zij in Seberïë zouden verblijven.

Bovendien staat het onstuitbaar vast dat het voor verzoekster - gelet op haar medische voorgeschiedenis en actuele medische toestand - bijzonder moeilijk zou zijn om eerst naar Armenië te reizen en vandaar via Rusland voor een ongekende periode.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekster verblijft inmiddels al langer dan 10 jaar gedooft in het Rijk.

Verzoekster verwijst bovendien naar e-mail correspondentie met Dhr. B.N. alwaar een administratief expert van verwerende partij te kennen geeft, dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen enkele zin heeft (Stuk 4).

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekster om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op haar aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg temeer verzoekster aan diverse ernstige aandoeningen lijdt en verwerende absoluut niet heeft onderzocht of verzoekster een minimale medische basiszorg zou bekomen in Rusland.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten;

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering en medische behandelingen en opvolgingen in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vordt derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te."

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden weigeringsbeslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

In haar middel verwijst verzoekster naar de e-mail van een administratief expert van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 en leidt hieruit af dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals uitdrukkelijk verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdelingen zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk toont verzoekster echter op geen enkele manier aan waarom het voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat zij lijdt aan diverse medische aandoeningen, motiveert de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoekster reeds acht aanvragen indienende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeksters aanvragen van 11 oktober 2010, 3 december 2010, 27 juli 2011, 7 november 2011, 5 maart 2013, 30 september 2013, 30 april 2014 en 24 september 2014 werden allen geweigerd respectievelijk op 27 oktober 2010, 27 januari 2011, 27 juli

2011, 10 oktober 2011, 16 oktober 2012, 23 mei 2013, 25 oktober 2013, 17 juni 2014 en 28 oktober 2014. Enkel tegen de laatste weigeringsbeslissing diende verzoekster een beroep in tot nietigverklaring. Bij arrest van 29 mei 2017 met nummer 187 656 werd dit beroep verworpen. De voorgenoemde weigeringsbeslissingen zijn met andere woorden allen definitief. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij nieuwe elementen voorlegde in het kader van de onderhavige aanvraag, dewelke afzonderlijk onderzocht en behandeld dienen te worden. Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing dat uit deze stukken, namelijk het medisch attest van 5 juli 2019 opgesteld door dr. R., de twee raadplegingsverslagen neurologie van 6 augustus 2018 en 21 februari 2017 en het raadplegingsverslag fysieke geneeskunde van 23 juni 2016, niet blijkt dat verzoekster in behandeling is voor ernstige psychische problemen. Bovendien wordt in de weigeringsbeslissing gemotiveerd dat de voorgelegde stukken niet actueel zijn en hieruit niet blijkt dat verzoekster niet in staat is om te reizen. Verzoekster betoogt hieromtrent dat verweerder om inlichtingen had kunnen vragen. De Raad dient op te merken dat verzoekster de mogelijkheid had haar aanvraag te onderbouwen met alle volgens haar nuttige elementen en stukken, zodat zij haar standpunt terzake kon verduidelijken. Verzoekster verduidelijkt niet waarom zij nogmaals gehoord diende te worden. Bovendien brengt verzoekster geen concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Door te betogen dat het omwille van haar medische voorgeschiedenis wel degelijk bijzonder moeilijk is om zich naar Armenië of Rusland te begeven, geeft verzoekster haar zienswijze weer, maar toont daarmee niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Er dient te worden geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het omwille van de voornoemde elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

In de mate dat verzoekster zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst of plaats van ophoud een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekster voert aan dat zij omwille van haar medische aandoening vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Er werd echter reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het omwille van deze elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster betoogt in een tweede middelonderdeel dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en zich derhalve naar Moskou zou moeten begeven. In de weigeringsbeslissing wordt erkend dat er geen Belgische ambassade is in Armenië. Er wordt echter op gewezen dat dit feit geldt voor alle Armeense onderdanen en derhalve niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven, temeer zij tijdens de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat haar drie meerderjarige kinderen in Rusland verblijven. Verzoekster betoogt dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat haar kinderen in Moskou verblijven, noch dat zij nog steeds woonachtig zijn in Rusland. Daargelaten of haar kinderen effectief in Moskou of Rusland verblijven, maakt verzoekster niet aannemelijk dat hun aanwezigheid noodzakelijk is om zich naar de Belgische ambassade in Moskou te kunnen begeven. Verzoekster betoogt dan wel dat er slechts selectief rekening werd gehouden met de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, maar verduidelijkt niet welke andere concrete elementen verweerder in rekening diende te houden. Door te betogen dat het bestaan van buitengewone omstandigheden aanvaard dient te worden en dat het feit dat alle Armeense onderdanen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou hieraan geen afbreuk doet, blijkt dat verzoekster het oneens is met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het omwille van de voornoemde elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij reeds 10 jaar in België woont. In de weigeringsbeslissing motiveert verweerder echter dat elementen van lang verblijf niet kunnen aanvaard worden als

buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

3.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De bewering dat verzoekster bij de *“de opvolging van de bestreden beslissing geraakt [wordt] in [haar] opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, is niet van aard om aanleiding te geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoekster betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op de bestreden weigeringsbeslissing en dat beide beslissingen uit het rechtsverkeer genomen moeten worden. Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoekster geen gegrond middel aanvoert tegen de bestreden weigeringsbeslissing. Verzoekster voert geen andere concrete grieven aan tegen het bevel waardoor een vernietiging zich niet opdringt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT